

הדחיפה הנוראה

תענית 983 - קובי ז"ל

"רבות יי", היה זועק המשגיח, ר' חיים שמואלביץ זצ"ל, "אדם שפוגע בחברו – משחק באש ומסכן את חייו!". הקב"ה לא ישקוט ולא ינוח עד אשר ישולם עונשו של הפוגע בחבירו. "בין אדם לחבירו זה אש", סיים הצדיק. על מנת שיוכח האדם לרחמים ביום הדין זקוק הוא לרצות את אלו שפגע בהם, לפניכם מעשה מצמרר שאירע בימינו, המלמדנו את חומרת הדבר: "ישראל צין, המכונה 'שרוליק', הינו פועל חרוץ בן 45 המתגורר בדרום ת"א. שרוליק עובד במפעל השימורים "טרי-מאד בע"מ" באזור התעשייה בלוד. כבר 23 שנה ששרוליק הוא האחראי על מיון הירקות הטריים המגיעים למפעל. הוא מוביל אותם לשטיפה ומעביר אותם לאתרי ההחמצה הגדולים. 'מלך פס היצור' כך מכנים אותו במפעל וזאת מפני אחריותו העצומה שהכל יעשה במפעל על הצד הטוב ביותר, עם מקסימום היגיינה והקפדה על הכשרות של המשגיח הרב שרגא הוד ינאי. הוא עבד 10 שעות ביום והשתכר בקושי שכר מינימום, איתו גידל את 4 בניו וחי בפשטות בדירתו הקטנה בדרום ת"א. בכל יום, במשך 20 שנה, שרוליק מתפלל ב'ניץ', סועד פת שחרית ורץ לאוטובוס בתחנה המרכזית כדי להגיע לפני 8:00 בבוקר ליום עבודה מפרך. והנה, באחד הימים, נפטר שמואל רבינוב, הבוס של מפעלי "טרי מאד בע"מ", ובמקומו התמנה בנימין רבינוב, בנו הצעיר, לבוס החדש של המפעל. בוקר אחד לאחר שהתפלל וסעד את ליבו, ניצב שרוליק בתחנת האוטובוס. התחנה, שלא כרגיל, עמוסה בנוסעים, אך שרוליק הוא מהראשונים, ומיד כשיגיע האוטובוס הוא הראשון שיעלה. בתחנה המתין גם עמנואל הרמוני, סוכן המכירות בן ה-35 אשר מכוניתו לא התניעה הבוקר ועליו להגיע בדחיפות לפגישה עסקית חשובה בלוד. האוטובוס עוצר, הנהג פותח הדלת ומודיע: "רק שני נוסעים עולים, אני מצטער, האוטובוס מלא". שרוליק מניח רגלו האחת על האוטובוס, אך הרמוני שהספיק לדחוף לצדדים את

הנוסעים, שלח את ידו השמאלית ודחף את שרוליק החוצה. "אני נורא ממחר", הפטיר הרמוני ונעלם פנימה, אחריו עלתה עוד אשה מבוגרת, ושרוליק המתין לאוטובוס הבא. שרוליק חיכה לאוטובוס הבא שהגיע רק אחרי 40 דקות, ולאחר עיכובים בדרך, הגיע לעבודה רק בשעה 9:10. מעל שעה איחור. בנימין רבינוב המנכ"ל הטרי רתח. "מה זה האיחור הזה שרוליק? משלוח מלפפונים שלם תקוע בשמש. כולם מחכים לך, איזו חוצפה, יותר משעה איחור. ממש גרמת נזק למפעל". שרוליק השיב ברוגע: "מה אעשה, דחפו אותי". רבינוב רתח. "מה פירוש דחפו אותך? מצידו תקום שעתיים לפני, ותגיע בזמן". "תירגע", ענה שרוליק, "אני עובד כאן 25 שנה, מאז שהיית תינוק ומעולם לא איחרתי".

"חצוף", כעס המנכ"ל הצעיר, "אני פה המנהל ומשטח שלם של ירקות מתקלקל ואתה מעיר לי הערות. בסוף היום תיכנס אליי למשרד", אמר רבינוב בזעם. שרוליק המסכן היה שבור. בשעה 17:00 כשסיים לעבוד, צעד למשרדו של המנכ"ל. רוחמה המזכירה מסרה לו מעטפה לבנה שהשאיר לו בנימין המנכ"ל. "מר ישראל צין היקר", נכתב במכתב, "עם כל הכבוד ל-23 שנות עבודתך במפעלינו, כמנכ"ל, קיבלתי היום החלטה, לשנות דפוסי עבודה ולהתנהל רק עם פועלים ממושמעים. הינך מפוטר. הצלח בהמשך דרכך, ברבינוב". עולמו של שרוליק הפועל החרוץ חרב עליו. הוא חזר לביתו כשעיניו דומעות וחשב לעצמו: "אני פועל זקן בן 45 וללא השכלה, מי יקבל אותי בכל עבודה אחרת?". בביתו חיכתה לו אורנה אשתו שכעסה עליו והאשימה אותו: "מדוע ענית לו? היית שותק". "מפני שהסברתי לו שמעולם לא איחרתי."

איש צעיר דחף אותי בכניסה לאוטובוס... מה אני אשם?...". מאותו יום קרסו חייהם של משפחת צין. המצב הכלכלי היה קשה. שרוליק לא התקבל לעבודות רבות. הוא הפסיק לאכול והחל לישון שעות רבות. בניו שראו את הבית ריק החלו לגנוב מבתים. שלום הבית קרס. קצת לפני גיל 50 שבור ומדוכדך נפטר שרוליק לבית עולמו. שלוש שנים עברו מפטירתו. לילה אחד חולמת אלמנתו, אורנה צין, חלום מוזר. בחלומה היא רואה תחנת אוטובוס עמוסה באנשים. לפתע היא מבחינה באדם גבה-קומה שמביט לעברה ואומר בקול סדוק: "שלום לך גברת צין, צר לי שאני מפריע את מנוחתך... אבל גם לי אין מנוחה, שמי עמנואל הרמוני, אני האיש שלפני כמה שנים דחפתי את בעלך מהאוטובוס כשהיה בדרך למקום עבודתו, בלי לבקש סליחה. אני משלם על כך קשות. בעולם האמת לא מדברים איתך, לא מתייחסים אליי ועושים לי חשבון על הדחיפה הנוראה שדחפתי את בעלך, ועל כל אשר נגרם בעקבות כך: הפיטורין שלו בבושת פנים, הכעסים שלך עליו, העוני שלך, מחלתו – הכל נזקף לחובתי בעולם האמת!". אני מתחנן ומבקש ממך שתעשי הכל כדי שאזכה למחילה... כדי לאמת את חלומך, תוכלי לפנות לאלמנתי רננה הרמוני מרח' דקל-יריחו 62 תל אביב, אנא, אני מתחנן עשי כל שביכולתך שהדין המתוח הזה של הדחיפה יחלוף ממני...". אמר ונעלם. לילה אחר לילה חזר החלום. 3 פעמים. כשנפגשו רננה הרמוני ואורנה צין המעגל נסגר. רננה הרמוני: "בעלי נהרג בשנה שעברה בתאונת דרכים קשה, ומדי פעם מתגלה אלי בחלום ואומר לי: 'קשה לי מאוד. דחפתי יהודי... אני מצטער...'. אין לי הבנה בחלומות, אך כעת שאני שומעת ממך את הדברים אני מצטמררת. אני מבקשת סליחה בשם בעלי המנוח". שתיהן פרצו בבכי קורע לב. בערב יום כיפור עלו 10 תלמיד חכמים לציונו של ישראל צין עם ארבעת בניו וביקשו סליחה על מעשיהם וכן שיסלח לעמנואל הרמוני הדוחף. זהו סוף קשה לסיפור אמיתי וטרי המלמד את חומרת הדין של אדם המצער יהודי.

גם אם ציערת יהודי בדבר קל, אינך יודע עד היכן מגיע צערך ועד כמה פגעת בחייו, והקב"ה לא מוחל על צערך של יהודי ומקפיד מאד על כל צער שמצטער אותו יהודי ופורע לו את העונש בעודו בעולם הזה, כי "עוונות של בין אדם לחבירו – אין יום הכיפורים מכפר עד שירצה את חבירו". עכשיו בחודש הרחמים זה הזמן לבטל את כל הדינים הקשים!